

Sygn. akt VIII Ka 182/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Marka Moskala, po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 r. sprawy J. K. oskarżonego o czyn z art. 178a§4 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 października 2012 r. (sygn. akt VII K 798/12):

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120-zł. (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 70-zł. (siedemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że w dniu 30 lipca 2012r. o godzinie 16:10 w (...)na ulicy (...)prowadził samochód marki (...)o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły wyniki badań: I -0,72 mg/dm³ i II badanie- 0,65 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 31 maja 2010 roku o sygnaturze akt VII K 269/10 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178 a§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 24 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt VII K 798/12 oskarżonego J. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 178a§4 k.k. i za to na mocy art. 178a§4 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42§2 k.k., art. 63§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat i zaliczył na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 30.07.2012r..

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł. tytułem opłaty i 90 zł. tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425§1-3 k.p.k. w części tj. w zakresie wymierzenia kary zaskarżył oskarżony zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

1) rażącą niewspółmierność wymierzonej kary, spowodowaną pominięciem przy wymiarze kary wszystkich okoliczności o jakich mowa w art. 53§2 k.k., a mianowicie faktu jego szczerego przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, co spowodowało wymierzenie kary surowszej, od tej która winna być wymierzona przy uwzględnieniu tej istotnej okoliczności;

2 błąd w ustaleniach faktycznych wpływający na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji wbrew ujawnionym w trakcie rozprawy okolicznościom, iż wobec jego osoby nie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności pozwalające warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia

wolności, podczas gdy jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa w szczególności podjęta abstynencja alkoholowa przemawiała za zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary.

Na podstawie art. 427§1 i art. 437§2 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku poprzez modyfikację rozstrzygnięcia w przedmiocie kary i wymierzenie kary 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 /trzech/, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie dwie uwagi natury ogólnej.

Po pierwsze, nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Po drugie, zgodnie z dyspozycją art. 69§ 4 k.k., wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a§4 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd I instancji orzekając wobec niego karę, rozumianą jako całokształt kar i środków karnych, wziął pod uwagę wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia jej wymiaru, o których mowa w art. 53§1 i 2 k.k. W szczególności stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, który określają poziom alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu (przekraczający prawie trzykrotnie przewidzianą prawem normę), czas i miejsce popełnienia inkryminowanego czynu (ulica o dużym natężeniu ruchu, zwłaszcza w godzinach szczytu komunikacyjnego) oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego (karany dwukrotnie za przestępstwa z art. 178a§1 k.k.).

Sąd pierwszej instancji uwzględnił też okoliczności łagodzące, tj. ustabilizowany tryb życia oskarżonego (m.in. pracuje zawodowo, posiada stałe miejsce pracy) oraz to, iż nie przebywał on dotychczas w izbie wytrzeźwień.

Wskazane wyżej okoliczności uzasadniały orzeczenie wobec J. K. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (notabene w dolnych granicach ustawowego zagrożenia).

Dodać należy, że przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu jest zazwyczaj okolicznością łagodzącą. Przy czym nie dotyczy to przypadków, gdy sprawca czynu – jak w niniejszej sprawie – zatrzymany został na „gorącym uczynku” przez funkcjonariuszy policji i de facto pozbawiony był możliwości obrony w inny, korzystniejszy dla siebie sposób.

Nie sposób podzielić stanowiska apelującego, że – w realiach niniejszej sprawy – mamy do czynienia ze „szczególnie uzasadnionym wypadkiem” w rozumieniu art. 69§4 k.k., który uzasadniałby warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wprost przeciwnie, okoliczności przedmiotowego czynu (o czym szerzej wyżej) wskazują, iż stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu był wyższy, niż przeciętny. Nadto J. K. był dwukrotnie karany za czyny z art. 178a§1 k.k., zaś przedmiotowego czynu dopuścił się w okresie próby (wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 31 maja 2010 r., sygn. akt VII K 269/10, skazany został m.in. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 4 lat).

Powyzsze okoliczności dowodzą nieskuteczności kar o charakterze wolnościowym i wskazują na rażące lekceważenie przez oskarżonego podstawowych zasad porządku prawnego. Wykluczają też możliwość przyjęcia „szczególnie

uzasadnionego wypadku”, w rozumieniu art. 69§4 k.k., a tym samym warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Dodać należy, że złożenie przez oskarżonego (przed księdzem) przysięgi, iż nie będzie spożywał alkoholu, nie ma istotnego znaczenia dla oceny w/w przesłanki, zwłaszcza w świetle powyższych okoliczności.

Reasumując, orzeczona wobec oskarżonego kara, rozumiana jako całokształt kar i środków karnych, mieści się w granicach ustawowego uznania i nie jest niewspółmierna, zwłaszcza w stopniu rażącym.

Dlatego należało orzec, jak w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

O opłacie orzeczono na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś o pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636§1 k.p.k. Na pozostałe koszty procesu złożyły się:

- koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 50 zł. (art. 618§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468 ze zm.);

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł. (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).